

Talmud Navigator

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ערכין-האומר משקלי עלי		ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
מאי דאמר	מאי דאמר														
מימרא	מימרא														
חייבי ערכין - ממשכנין אותן															
חייבי חטאות ואשמות - אין ממשכנין אותן															
חייבי עולות ושלמים - ממשכנין אותן, אע"פ שאין מתכפר לו עד שיתרצה, שנאמר: (ויקרא א') לרצונו, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.															
וכן אתה אומר בגיטי נשים, כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.															
פעמים שחייבי חטאות ממשכנין אותן, חייבי עולות אין ממשכנין אותן:	רב פפא:														
חייבי חטאות ממשכנין אותן בחטאת נזיר, דכיון דאמר מר: אם גילה על אחד משלשתן - יצא, ואם נזרק עליו אחד מן הדמים - הותר הנזיר לשתות יין וליטמא למתים, פשע בה ולא מייתי															
חייבי עולות אין ממשכנין אותן - בעולת יולדת.															
מאי ניהו? דאקדמיה קרא															
למקראה הקדימה הכתוב	והאמר רבא:														
אלא בעולת מצורע															
כשם שחטאתו ואשמו עיכבתו, כך עולתו עיכבתו.	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:														
ואף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה.															
(ויקרא א') יקריב אותו - מלמד שכופין אותו, יכול בעל כרחו? ת"ל: לרצונו, הא כפיצד? כופין אותו עד שיאמר רוצה אני.	ת"ר:														
עולה צריכה דעת, שנאמר: לרצונו.	שמואל:														
מאי קמ"ל?															
אף על פי שאין מתכפר לו עד שיתרצה, שנאמר: לרצונו.	תנינא:														
לא צריכא דפריש ליה חבריה, מהו דתימא: כי בעינן דעת - מדידה, אבל מדחבריה לא, קמ"ל: זימנין דלא ניהא ליה דליכפר במידי דלא דידיה.															
חטאתו ואשמו של פלוני עלי, לדעת - יצא, שלא לדעת - לא יצא עולתו ושלמיו של פלוני עלי, בין לדעת בין שלא לדעת - יצא	מיתבי:														
כי תניא ההיא בשעת כפרה, דאירצי בשעת הפרשה, כי קאמינא אנא - בשעת הפרשה.	אמר לך שמואל:														
ופליגא דעולא															
לא חילקו בין חטאת לעולה, אלא שחטאת צריכה דעת בשעת הפרשה, ועולה אין צריכה דעת בשעת הפרשה אבל בשעת כפרה, אידי ואידי לדעת - יצא, שלא לדעת - לא יצא.	דאמר עולא:														
חטאתו ואשמו עולתו ושלמיו של פלוני עלי, לדעת - יצא, שלא לדעת - לא יצא	מיתבי:														
שמואל מוקי לה בשעת הפרשה, עולא מוקי לה בשעת כפרה.															
מתנייתא אהדדי לא קשיין: הא בשעת כפרה, הא בשעת הפרשה, ולאמוראי נמי לא קשיא: שמואל מוקי קמייתא בשעת כפרה, בתרייתא בשעת הפרשה, עולא מוקי איפכא, אמוראי ודאי פליגי.	רב פפא:														
פשיטא															
מהו דתימא: מאי בשעת הפרשה דקאמר שמואל? אף בשעת הפרשה, ואע"ג דהך קמייתא תיובתיה, קמ"ל.															
וכן בגיטי נשים כופין וכו'.															
האי מאן דמסר מודעא אניטא, מודעיה מודעא.	רב ששת:														
פשיטא															

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא ■ ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ערכין-האומר משקלי עלי	מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	3
לא צריכא דעשויה ואירצי, מהו דתימא בטולי בטליה, קמ"ל, דא"כ ליתני עד שיתן, מאי עד שיאמר? עד דמבטל ליה למודעיה.											
הדרן עלך האומר משקלי											

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שום היתומים שלשים יום, ושום ההקדש ששים יום, ומכריזין בבקר ובערב.											■
מאי שנא בבקר ובערב?											⚡
בשעת הוצאת פועלים ובשעת הכנסת פועלים בשעת הוצאת פועלים, דאיכא דניחא למיזבן, אמר להו לפועלים: איזילו סיירו לה ניהלי בשעת הכנסת פועלים, דנידכר דאמר להו: ניזיל נישיליגהו.	רב יהודה אמר רב:										⚡
שום היתומים שלשים יום, ושום ההקדש ששים יום, ומכריזין בבקר ובערב, בשעת הוצאת פועלים ובשעת הכנסת פועלים, אומר: שדה פלוני בסימניה ובמצריה כך היא יפה וכך היא שומא, כל הרוצה ליקח יבא ויקח על מנת ליתן לאשה בכתובה ולבעל חוב בחובו.	תניא גמי הכי:										⚡
למה לי למימר על מנת ליתן לאשה בכתובה ולבעל חוב חובו?											⚡
דאיכא דניחא ליה בבעל חוב דמיקל בזווי, ואיכא דניחא ליה באשה דשקלה על יד על יד.											⚡
שום היתומים שלשים יום, ושום ההקדש ששים יום, דברי רבי מאיר	תנו רבנן: [ר"מ]										◆
שום היתומים ששים יום, ושום ההקדש תשעים יום	רבי יהודה										◆
אחד זה ואחד זה ששים יום.	חכמים:										◆
הלכה: שום היתומים ששים יום.	רב חסדא אמר אבימי:										⚡
יתיב רב חייא בר אבין וקאמר להא שמעתא.											○
רבי נחמן בר יצחק לרב ששים קאמרת או שלשים קאמרת?	רבי נחמן בר יצחק לרב חייא בר אבין:										^
ששים.	אמר ליה: [רב חייא בר אבין]										⚡
דיתומים או דהקדש?											^
דיתומים.	אמר ליה: [רב חייא בר אבין]										⚡
כרבי מאיר או כרבי יהודה?											^
כרבי מאיר.	אמר ליה: [רב חייא בר אבין]										⚡
והא רבי מאיר שלשים קאמר											⚡
הכי אמר רב חסדא קולפי טאבי בלעי עלה דהא שמעתא: בא להכריז רצופים - שלשים, בשני ובחמישי - ששים, ואע"ג דכי חשיב להו מר ליומי הכרזה לא הו אלא תמיסר יומי, כיון דמשכא מילתא שמעי אינשי.	אמר ליה: [רב חייא בר אבין- רב חסדא]										⚡
איך נוקקין לנכסי יתומים אלא אם כן היתה רבית אוכלת בהן	רב יהודה אמר רב אסי:										◆
או לשטר שיש בו רבית, או לכתובת אשה משום מזוני.	רבי יוחנן:										◆
ורב אסי מ"ט לא אמר לכתובת אשה?											⚡
דהא תקינו ליה רבנן מעשה ידיה.	[רב אסי]										⚡
ואידך?											⚡
זימנין דלא ספקה.	[רבי יוחנן]										⚡
שום היתומים שלשים יום, ושום ההקדש ששים יום, ומכריזין בבקר ובערב	תנן:										⚡
במאי עסקינן?											⚡
אילימא בבעל חוב											⚡

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מאן דאמר	מאן דאמר	ב	י	ט	ז	ח	ו	ה	ג	ד	א
עובד כוכבים, מי ציית?						ז		ז			
אלא פשיטא בבעל חוב ישראל								!	ז	◊	
אי דקאכיל ריביתא מי שבקינן ליה?						ז		ז			
ואלא דלא קאכיל ריבית, וקתני: נזקקין, בשלמא לרבי יוחנן מוקי לה בכתובת אשה, אלא לרב אסי קשיא						ז		ז		◊	
ולרבי יוחנן מי ניהא? מי שבקינן מזוני דודאי קא מפסדא, ונקטינן הכרזה דלא ידעינן אי מרווחינן אי לא מרווחינן?	אמר לך רב אסי:					ז		ז			
הא לא קשיא, בתובעת כתובתה בב"ד וכדרב יהודה אמר שמואל						!		ז			
התובעת כתובתה בב"ד - אין לה מזונות.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:					!		ז			
אי הכי, איזדקקין לא מיזדקקין לה						ז		ז			
אלא כיון דאיזדקקין לה מעיקרא מיזדקקין לה לבסוף.						!		ז			
מ"מ לרב אסי קשיא								ז			
לעולם בבעל חוב עובד כוכבים, שקיבל עליו לזון בדיני ישראל.								!	!	◊	
אי הכי, רבית נמי לא לישקול								ז	!		
שקיבל עליו לזון ולא קיבל עליו לזון.						!		!		◊	
אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מן הזיבורית	ת"ש:							■	ז	◊	
במאי עסקינן?								^	ז		
אילימא בבעל חוב עובד כוכבים								!	ז		
מי צאיח?								ז	ז		
אלא פשיטא בבעל חוב ישראל								!	ז	◊	
אי אכיל ריביתא מי שבקינן ליה?								ז	ז		
אלא דלא אכיל ריביתא, וקתני: נזקקין, בשלמא לרבי יוחנן מוקי לה בכתובת אשה, אלא לרב אסי קשיא								ז	ז	◊	
ולרבי יוחנן מי ניהא? אי כתובה, מאי איריא מיתמי? אפילו מיניה דידיה נמי בזיבורית	אמר לך רב אסי:					ז		ז			
הא לא קשיא, ר"מ היא						!		ז			
כתובת אשה בבינונית, ומיתמי בזיבורית.	דאמר: [ר"מ]					!		ז			
מ"מ לרב אסי קשיא								ז			
לעולם בבעל חוב עובד כוכבים, שקיבל עליו לזון בדיני ישראל.								!	!	◊	
א"ה, רבית נמי לא נישקול								ז	!		
שקיבל לזון ולא קיבל עליו לזון.						!		!		◊	
ע"מ ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב חובו	ת"ש:							■	ז	◊	
בשלמא בעל חוב, בין מר ובין מר כדשנין, אלא כתובתה, בשלמא לר' יוחנן ניהא, אלא לרב אסי קשיא								ז		◊	

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מראיה-proof</p>	<p>■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הכא במאי עסקינן - כשחייב מודה.									!		◊
השתא דאתית להכי, כולהו נמי כשחייב מודה.								■			◊
מרימר אנבי כתובתה דגרושה מנכסי דיתמי.	[מרימר]									○	◊
א"ל רבינא לאמימר, והאמר רב יהודה אמר רב אסי:	אין נזקקין לנכסי יתומין אלא א"כ היתה רבית אוכלת בהן								■	◊	
או לשטר שיש בו רבית או לכתובת אשה משום מזוני	רבי יוחנן:								■	◊	
ואפ"ל רבי יוחנן לא קאמר אלא באלמנה דקמפסדא מזוני, אבל גרושה לא	[רבי יוחנן]									◊	
אנן דרבי יוחנן משום חינא מתנינן לה.	אמר ליה: [אמימר]									!	◊
מרישא לא הוה מיוזקקנא לנכסי יתמי, כיון דשמענא להא דאמר רב הונא חברין משמיה דרב: יתמי דאכלי דלא דידיהו לילולו בתר שיבקייהו, מכאן ואילך מיוזקקנא.	רב נחמן: [רב הונא-רב]									○	◊
מעיקרא מאי טעמא לא?										^	
פריעת בעל חוב מצוה, ויתמי לא בני מיעבד מצוה נינהו.	רב פפא:									!	◊
אימר צררי אתפסיה.	רב הונא בריה דרב יהושע:									!	◊
מאי בנייהו?										^	
איכא בנייהו בשחייב מודה אי נמי, דשמתוה ומת בשמתיה.										!	◊
דשמתוה ומית בשמתיה. והלכתא כרב הונא בריה דרב יהושע.	שלחו מתם:									■	◊
שום היתומים שלשים יום, ושום הקדש שלשים יום, ומכריון בבקר ובערב	תנן:									■	◊
במאי עסקינן?										^	◊
אילימא בבעל חוב עובד כוכבים										!	◊
מי צאיח?										◊	◊
אלא פשיטא בבעל חוב ישראל										!	◊
בשלמא לרב הונא בריה דרב יהושע, מוקי לה כשחייב מודה, אלא לרב פפא קשיא										◊	◊
אי בעית אימא: כתובה משום חינא, ואי בעית אימא: בבעל חוב עובד כוכבים שקיבל עליו לדון בדיני ישראל.	אמר לך רב פפא:									!	◊
אי קיבל עליו, לינטר להו עד דגדל?										◊	◊
שקיבל עליו לזו ולא קיבל עליו לזו.										!	◊
על מנת ליתן לאשה כתובה ולבעל חוב חובו	ת"ש:									■	◊
במאי עסקינן?										^	◊
אילימא בב"ח עובד כוכבים										!	◊
מי ציית										◊	◊
אלא פשיטא בבעל חוב ישראל										!	◊

<p> disputants- חולקים central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת story- מעשה key- מקרא: </p>	<p> statement- מימרא challenge- קושיא question- שאלה answer- תירוץ proof- ראיה </p>
--	--

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בשלמא לרב הונא בריה דרב יהושע, מוקי לה בשחייב מודה, אלא לרב פפא, בשלמא כתובה משום חינא, אלא בעל חוב קשיא				ז							◇
לעולם נבעל חוב עובד כוכבים, וכגון שקיבל עליו לדון בדיני ישראל.			!	!							◇
אי קיבל עליו, לינטר להו עד דגדלי			ז	!							
שקיבל עליו לזו ולא קיבל עליו לזו.		!		!							◇
משום שובר.	רבא:				!						◇
ומי חיישין לשובר?	רב הונא בריה דרב יהושע לרבא:			ז							
הנפרעת שלא בפניו לא תפרע אלא בשבועה	והתנן:			ז	■						◇
לא שנו אלא כתובת אשה משום חינא, אבל בעל חוב לא	ואמר ר' אחא שר הבירה: מעשה בא לפני ר' יצחק נפחא לאנטוכיא, ואמר:	■	■	ז							◇
אפילו בעל חוב נמי	רבא אמר רב נחמן:	■	■	ז							◇
ואי חיישת לשובר, התם נמי ניחוש				ז							
התם כדאמרין טעמא, שלא יהא כל אחד נוטל מעותיו של חברו והולך ויושב לו במדינת הים.	א"ל: [רבא]			!							◇
הלכתא: אין נזקין לנכסי יתומין, ואם אמר תנו - נזקין שדה זו ומנה זו - נזקין ואין מעמידין אפטרופוס, שדה סתם ומנה סתם - נזקין ומעמידין אפטרופוס.	רבא:			■	■	◇					◇
בכולהו נזקין ומעמידין אפטרופוס, לבד מנמצאת שדה שאינה שלו, דאחזקי סהדי בשקרי לא מחזקינן.	נהרדאי:			■	■	◇					◇
הלכך אודקוי לא מזדקינן	רב אשי:			■							◇
הלכתא אין נזקין, ואי מזדקינן מוקמינן אפטרופוס, דאמרי נהרדעי: בכולהו נזקין ומעמידין אפטרופוס, לבד מנמצאת שדה שאינה שלו, דאחזקי סהדי בשקרי לא מחזקינן.	דהא אמר רבא:			■	■						
המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה - ר"א אומר: כשיגרשנה ידור הנאה	[ר"א]									■	■
אינו צריך.	רבי יהושע:									■	■
אף הערב לאשה בכתובתה והיה בעלה מגרשה - ידירנה הנאה, שמא יעשה קינוניא על נכסים של זה ויחזיר את אשתו.	כיוצא בדבר ארשב"ג:										■
במאי קמיפלגי?											^
אדם עושה קינוניא על ההקדש	רבי אליעזר סבר:								◇	!	◇
אין אדם עושה קינוניא על ההקדש.	רבי יהושע סבר:								◇	!	◇
שכיב מרע שהקדיש כל נכסיו, ואמר מנה לפלוני בדי - נאמן, חזקה אין עושה קינוניא על הקדש	ואלא הא דאמר רב הונא:								■	ז	
לימא כתנאי אמרה לשמעתי										ז	
לא, עד כאן לא פליגי אלא בבריא, - אבל בשכיב מרע - דברי הכל אין אדם עושה קינוניא על ההקדש, מ"ט? אין אדם חוטא ולא לו.										!	◇
בבריא דכ"ע לא פליגי דאדם עושה קינוניא על הקדש, והכא בנדר שהודר ברבים קמיפלגי:	איכא דאמרי:									!	◇
יש לו הפרה	מר סבר: [רבי אליעזר]								■	!	◇
אין לו הפרה.	ומ"ס: [רבי יהושע]								■	!	◇
ואיבעית אימא: דכ"ע נדר שהודר ברבים יש לו הפרה והכא בנדר שהודר על דעת רבים קמיפלגי.										!	◇

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>	<p>מקרא-key:</p>
---	------------------

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
מירא	מאן דאמר										
נדר שהודר ברבים יש לו הפרה, על דעת רבים אין לו הפרה	ואלא הא דאמר אמיר:		◊								
לימא כתנאי אמרה לשמעתי			◊								
ותו, רבי יהושע אומר: אינו צריך, אינו מועיל מיבעי ליה			◊								
אלא הכא בשאלה דהקדש קמיפלגי			!						◊		
המקדיש נכסיו והיתה עליו כתובת אשה - ר"א אומר: כשהוא מגרשה ידור הנאה	והתניא: [ר"א]		◆	■	!						◊
אינו צריך	רבי יהושע:		◆	■	!						◊
הן הן דברי בית שמאי הן הן דברי ב"ה	ר אלעזר ברבי שמעון:		■		!						
הקדש טעות הקדש	שב"ש אומרים:	◆	■		!						◊
הקדש טעות אינו הקדש.	וב"ה אומרים:	◆	■		!						◊
וכן היה רבן שמעון בן גמליאל אומר וכו'.											■
משה בר עצרי ערבא דכלתיה הוה, ורב הונא בריה צורבא מרבנן הוה ודחיקא ליה מילתא											◊
לימא דנכסי עצה לרב הונא, דליגרש לדביתהו ותיבע כתובתה מאבוה ולהדרה מיהדר?	אביי:										■
והאנן ידור הנאה תנן	א"ל רבא:										◊
ואביי? אטו כל דמגרש בבי דינא מגרש?											!
לסוף איגלאי מלתא דכהן הוה											◊
בתר עניא אזלא עניותא.	אביי:										◊
ומי אמר אביי הכי?											◊
איזהו רשע ערום? זה המשיא עצה למכור בנכסים כרבן שמעון בן גמליאל	והאמר אביי:										◊
בריה שאני, וצורבא מרבנן שאני.											◊
ותיפוק ליה דערב דכתובה לא משתעבד											◊
קבלן הוה.											◊
הניחא למאן דאמר: קבלן אע"ג דלית ליה נכסים ללוה משתעבד, אלא למ"ד: אית ליה משתעבד, לית ליה לא משתעבד, מאי איכא למימר?											◊
איבעית אימא: רב הונא הוה ליה ואישתדוף											◊
ואיבעית אימא: אבא לגביה בריה שעבדה משעבד נפשיה.											◊
ערב דכתובה - דברי הכל לא משתעבד, קבלן דבעל חוב - דברי הכל משתעבד	איתמר:										◊
ערב דבעל חוב וקבלן דכתובה - פליגי											◊
אית ליה נכסי ללוה משתעבד, לית ליה לא משתעבד	איכא למאן דאמר:	◆	■								◊
אע"ג דלית ליה משתעבד.	ואיכא למאן דאמר:	◆	■								◊
והלכתא בכולהו אע"ג דלית ליה נכסי נמי משתעבד, לבר מערב דכתובה דאע"ג דאית ליה לא משתעבד, מ"ט? מצוה קעביד ולא מידי חסרה.											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement & קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוף-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
ההוא גברא דזבנינהו לנכסיה וקא גרשה לדבייתהו												O	
ערב תנו, הקדש תנו, לוקח מהו?	שלחה רב יוסף בריה דרבא לקמיה דרב פפא:											^	◇
תנא כי רוכלא נישביב וניזיל?	אמר ליה: [רב פפא]										◆ !		◇
דתנן תנו, דלא תנו לא תנו.	נהרדעי:										◆ !		◇
מאי טעמיה דנהרדעי?	רב משרשיא:										^		◇
בשלמא הקדש משום ריוה דהקדש, ערב נמי מצוה הוא דעבד ולא מידי חסרה, אלא לוקח מכדי מידע ידע דכל חד וחד איכא עליה כתובה, אמאי ניזיל וניזבון? איהו הוא דאפסיד אנפשיה.											!		
המקדיש נכסיו והיותה עליו כתובת אשה ובעל חוב, אין האשה יכולה לגבות כתובתה מן ההקדש ולא ב"ח את חובו, אלא הפודה פודה ע"מ ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב חובו.												■	■
הקדיש בתשעים מנה והיה חובו מאה מנה, מוסיף עוד דינר, ופודה את הנכסים האלו על מנת ליתן לאשה כתובתה ולבעל חוב את חובו.												■	■
למה לי למימר הפודה פודה?												^	
משום דר' אבהו												!	
שלא יאמרו הקדש יוצא בלא פדיון.	דא"ר אבהו:											■ !	◇
הקדיש בתשעים מנה וכו'													■
מתניתין דלא כרבן שמעון בן גמליאל													◇
אם היה חובו כנגד הקדשו - פודה, ואם לאו - אינו פודה.	דתניא, רשב"ג:											■ ■	◇
ורבנן עד כמה?												^	◇
עד פלגא.	רב הונא בר יהודה אמר רב ששת:											!	◇
אע"פ שאמרו חייבי ערכין ממשכנין אותן, נותנין לו מזון שלשים יום וכסות שנים עשר חדש, משה מוצעת וסנדליו ותפיליו, לו אבל לא לאשתו ולבניו.													■ ■
אם היה אומן - נתן לו שני כלי אומנות מכל מין ומין, חרש - נותנין לו שני מעצדין ושני מגירות	[ת"ק]												◆ ■
אם היה איכר - נתן לו צמדו, חמר - נתן לו חמורו.	רבי אלעזר:												◆ ■
היה לו מין אחד מרובה ומין אחד מועט, אין אומרים לו למכור מן המרובה וליקח לו מן המועט, אלא נותנין לו שני מינין מן המרובה וכל שיש לו מן המועט.													■ ■
המקדיש נכסיו - מעלין לו תפיליו.													■ ■
מאי טעמא? דאמר קרא: (ויקרא כ"ז) ואם מך הוא מערכך, החייהו מערכך.													■ ■
אבל לא לאשתו ובניו וכו'.													■ ■
מ"ט?													^
הוא מערכך, ולא אשתו ובניו מערכך.													! ◇
אם היה איכר - נתן לו צמדו וכו'	רבי אלעזר:												■ ■
ורבנן?													◇
הנהו לאו כלי אומנות נינהו אלא נכסים נינהו.													! ◇
היה לו מין אחד וכו'.													■ ■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>key-מקרא:</p>	

ערכין-שום היתומים	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
פשיטא, כי היכי דסגי ליה עד השתא, השתא נמי סגי ליה										⚡	
מהו דתימא: עד האידנא דהוה ליה לאושולי הוה מושלי ליה, השתא דליכא דמשיל ליה לא, קמ"ל.										!	◊
המקדיש את נכסיו - מעלין לו תפילין.											■
ההוא גברא דזבנינהו לנכסיה, אתא לקמיה דרב יימר											○
סליקו ליה תפיליו.	אמר להו: [רב יימר]										■
מאי קמ"ל? מתני' היא: המקדיש נכסיו - מעלין לו תפילין										⚡	
מהו דתימא: התם הוא דסבר מצוה קא עבידנא, אבל לענין זבוני, מצוה דגופיה לא זבין איניש, קמ"ל.										!	◊
אחד המקדיש נכסיו ואחד המעריך עצמו, אין לו בכסות אשתו ולא בכסות בניו, ולא בצבע שצבע לשמן, ולא בסנדלים חדשים שלקחן לשמן.											■
אע"פ שאמר: עבדים נמכרין בכסותן לשבח, שאם תלקח לו כסות בשלשים דינר משובח מנה, וכן פרה אם ממתנין אותה לאיטליס משובחת היא, וכן מרגלית אם מעלין אותה לכרך משובחת היא, אין להקדש אלא מקומו ושעתו.											■
(ויקרא כ"ז) ונתן את הערכך ביום ההוא - שלא ישהה מרגלית לקלים	ת"ר:										■
קודש לה' - סתם ההקדשות לבדק הבית.											■
הדרן עלך שום היתומים											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ערכין-אין מקדישין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא											
אין מקדישין לפני היובל פחות משתי שנים, ולא גואלין אחר היובל פחות משנה אחת.											■
אין מחשבין חדשים להקדש, אבל הקדש מחשב חדשים.											■
מקדישין בין לפני היובל בין לאחר היובל, ובשנת היובל עצמה לא יקדיש, ואם הקדיש - אינה קדושה	ורמינהו:										⚡
אין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים, וכיון דאין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים, יהא אדם חס על נכסיו ואל יקדיש פחות משתי שנים.	רב ושמואל דאמרי תרוייהו:										⚡
המקדיש שדהו בשנת היובל עצמה - רב אמר: קדושה ונותן חמשים	איתמר: [רב]										⚡
אינה קדושה כל עיקר.	שמואל:										⚡
בשלמא לענין מכירה דפליג שמואל עליה דרב, איכא למימר קל וחומר: ומה מכורה כבר יוצאה עכשיו, שאינה מכורה אינו דין שלא תימכר, אלא הכא מי איכא למימר ק"ו?	מתקף לה רב יוסף:										⚡
הגיע יובל ולא נגאלה, כהנים נכנסין לתוכה ונותנין דמיה, דברי רבי יהודה	והא תנן: [רבי יהודה]										⚡
שמואל כר"ש סבירא ליה											!
נכנסין ולא נותנין	דאמר: [ר"ש]										!
סוף סוף לבעלים מי קהדרא? לכהנים הוא דנפקא, וכהנים משולחן גבוה קא זכו.	ורב סבר:										■
מאי טעמא דרב?											^
דאמר קרא: (ויקרא כ"ז) ואם משנת היובל, ושנת היובל בכלל.											!
ושמואל?											⚡
מי כתיב ואם בשנת היובל? משנת היובל כתיב, משנת שאחר היובל.	[שמואל]										!
בשלמא לרב, היינו דכתיב: אם משנת היובל (ויקרא כ"ז) ואם אחר היובל אלא לשמואל מאי אחר היובל?											⚡
אחר אחר.											!!
מקדישין בין לפני היובל בין לאחר היובל, ובשנת היובל עצמה לא יקדיש, ואם הקדיש - אינה קדושה	מיתיבי:										⚡
אינה קדושה בגירוע, אבל קדוש ונותנין חמשים.	אמר לך רב:										!
מכלל דלפני היובל קדושה ליגאל בגירוע											⚡
אין מקדישין ליגאל בגירוע פחות משתי שנים	והא רב ושמואל דאמרי תרוייהו:										⚡
הא מני? רבנן היא, ואנא דאמרי כרבי	אמר לך רב:										!
ראשון וראשון בכלל, שביעי ושביעי בכלל	דאמר: [רבי]										!
הכא נמי בשנת ושנת היובל בכלל.											!
אי כרבי פונדיון מאי עבידתיה?											⚡
וכי תימא לית ליה											!
הקדיש שתיים ושלוש שנים לפני היובל - רבי אומר, אומר אני: נותן סלע ופונדיון	והתנן: [רבי]										⚡
רבי כרבי יהודה סבירא ליה											!
שנת חמשים עולה לכאן ולכאן.	דאמר: [רבי יהודה]										!

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story- O</p>	<p>מימרא-statement- קושיא-challenge- שאלה-question- תירוץ-answer- ראיה-proof-</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ערכין-אין מקדישין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
לשמואל, לימא רבי כרבנן סבירא ליה, דאי כרבי יהודה, סלע ושתי פונדיונות מיבעי ליה											ז
ע"כ לשמואל, רבי כרבנן סבירא ליה.											ז
ולא גואלין אחר היובל פחות משנה	תא שמע:										ז
בשלמא לשמואל, לא גואלין לאחר יובל פחות משנה, אלא לרב מאי אחר יובל שנה?											ז
מי סברת אחר יובל ממש? מאי אחר יובל? באמצע יובל, דכל כמה דלא מליא ליה שנה לא מגרע ליה.											ז
מאי קמ"ל? דאין מחשבין חדשים עם ההקדש											ז
אין מחשבין חדשים עם ההקדש	הא בהדיא קתני:										ז
מה טעם קאמר, מה טעם לא גואלין לאחר יובל פחות משנה? משום דאין מחשבין חדשים עם ההקדש.											ז
אין מחשבין חדשים וכו'.											ז
מנין שאין מחשבין חדשים עם ההקדש? ת"ל: (ויקרא כ"ז) וחשב לו הכהן את הכסף על פי השנים הנותרות, שנים אתה מחשב, ואי אתה מחשב חדשים מניין שאם אתה רוצה לעשות חדשים לשנה עושה, היכי דמי? כגון דאקדישה בבלגא דארבעין ותמני? ת"ל: וחשב לו הכהן, מ"מ.	ת"ר:										ז
המקדיש שדהו בשעת היובל - נותן בורע חומר שעורים חמשים שקל כסף.											ז
היו שם נקעים עמוקים עשרה טפחים, או סלעים גבוהים עשרה טפחים - אינן נמדדין עמה, פחות מכאן - נמדדין עמה.											ז
הקדישה שתיים ושלוש שנים לפני היובל - נותן סלע ופונדיון לשנה, ואם אמר הריני נותן דבר שנה בשנה - אין שומעין לו, אלא נותן את כולו כאחד											ז
אחד בעלים ואחד כל האדם מה בין בעלים לכל אדם? אלא שהבעלים נותנין חומש, וכל אדם אין נותנין חומש.											ז
כור זרע ולא כור תבואה, מפולת יד ולא מפולת שוורים.	תנא:										ז
לא מעבה ולא מידק אלא בינוני.	תני לוי:										ז
היו שם נקעים עמוקים כו'.											ז
ליקדשו באנפי נפשיהו											ז
וכי תימא, כיון דלא הוה בית כור לא הוה קדשי											ז
שדה - מה ת"ל? לפי שנאמר: (ויקרא כ"ז) זרע חומר שעורים בחמשים שקל כסף, אין לי אלא שהקדיש כענין הזה, מנין לרבות לתך וחצי לתך, סאה ותרקב וחצי תרקב? ת"ל: שדה, מ"מ	והתניא:										ז
הכא בנקעים מלאים מים, דלאו בני זריעה נינהו.	מר עוקבא בר חמא:										ז
דיקא נמי, דקתני דומיא דסלעים, ש"מ.											ז
אי הכי, פחות מכאן נמי											ז
הנהו נגאני דארעא מיקרו, שידרי דארעא מיקרו.											ז
הקדישה שתיים ושלוש וכו'.											ז
(ויקרא כ"ז) ונגרע מערכך - אף מן ההקדש, שאם אכלה הקדש שנה או שתיים, אי נמי לא אכלה אלא שהיתה לפניו - נותן סלע ופונדיון לשנה.	ת"ר:										ז
ואם אמר הריני נותן כו'.											ז

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ערכין-אין מקדישין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין שאם אמרו בעלים הרינו נותנין דבר שנה בשנה שאין שומעין להם? ת"ל: (ויקרא כ"ז) וחשב לו הכהן את הכסף, עד שיהא כסף כולו כאחד, אחד בעלים ואחד כל אדם, מה בין בעלים לכל אדם? שהבעלים נותנין חומש, וכל אדם אין נותנין חומש.	ת"ר:										◊
הקדישה וגאלה - אינה יוצאה מידו ביובל											■
גאלה בנו - יוצאה לאביו ביובל											■
גאלה אחר או אחד מהקרובים וגאלה מידו - יוצאה לכהנים ביובל.											■
גאלה אחד מן הכהנים והרי היא תחת ידו, לא יאמר: הואיל והיא יוצאה לכהנים ביובל והרי היא תחת ידי הרי היא שלי, אלא יוצאה מתחת ידו ומתחלקת לכל אחיו הכהנים.											■
(ויקרא כ"ז) אם לא יגאל את השדה - בעלים (ויקרא כ"ז) ואם מכר את השדה - גיבול (ויקרא כ"ז) לאיש אחר - לאחר ולא לבן	ת"ר:										◊
אתה אומר: לאחר ולא לבן, או אינו אלא לאחר ולא לאח?											⚡
כשהוא אומר איש - הרי אח אמור, הא מה אני מקיים אחר? אחר ולא לבן.											!
ומה ראית לרבות את הבן ולהוציא את האח?											⚡
מרבה אני הבן, שכן קם תחת אביו ליעדה ולעבד עברי.											◊
אדרבה, מרבה אני את האח, שכן קם תחת אחיו לייבום											⚡
כלום יש יבום אלא במקום שאין בן, הא יש בן אין יבום.											!
ותיפוק ליה דהכא תרתי והכא חדא											⚡
משום דעבד עברי מהאי פירכא נמי הוא דנפקא ליה: כלום יש יבום אלא במקום שאין בן.											!
בת מהו שתעמיד שדה לאביה? כיון דלענין יבום בן ובת כי הדדי פטרי - מוקמה, או דילמא כיון דלענין נחלה בת במקום בן כי אחר דמיא - לא מוקמה?	בעי רבה בר אבוח:										⚡
כל - שהוא אחר במקום בן, והא נמי במקום בן כי אחר דמיא.	ת"ש, דתנא דבי ר' ישמעאל:										!
אשה מי מעמיד לה שדה? בעל מוקים לה דהוא יורש לה, א"ד בן מוקים לה שכן נוטל בראוי ככמוחזק?	בעי ר' זירא:										⚡
תיקו.											■
הקדישה פחות משתי שנים לפני היובל, מהו שתצא לכהנים?	בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא:										⚡
מאי דעתך? (ויקרא כ"ז) ונגרע מערכך, והיה השדה בצאתו ביובל, דבת גירעון אין, דלאו בת גירעון לא, אדרבה, אם לא יגאל את השדה, והיה השדה בצאתו ביובל, והאי נמי בת גאולה היא.	א"ל: [רב חסדא]										!
גאלה אחד מן הכהנים כל.											■
(ויקרא כ"ז) לכהן תהיה אחוזתו - מה ת"ל? מנין לשדה שיוצא לכהנים ביובל וגאלה אחד מן הכהנים, מנין שלא יאמר: הואיל ויוצאה לכהן והרי היא תחת ידי ותהא שלי, ודין הוא, בשל אחריים אני זוכה, בשל עצמי לא כ"ש ת"ל: אחוזתו, אחוזה שלו ואין זה שלו, הא כיצד? יוצא מתחת ידו ומתחלקת לאחיו הכהנים.	תנו רבנן:										■
הגיע יובל ולא נגאלה, הכהנים נכנסין לתוכה ונותנין את דמיה, דברי ר' יהודה	[ר' יהודה]										◆
נכנסין ולא נותנין	ר"ש:										◆
לא נכנסין ולא נותנין, אלא נקראת שדה רטושין עד היובל השני, הגיע היובל השני ולא נגאלה, נקראת שדה רטושין עד היובל השלישי, לעולם אין הכהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלנה אחר.	ר"א:										◆
מ"ט דרבי יהודה?											⚡
גמר קודש קודש ממקדיש בית, מה להלן בדמים, אף כאן בדמים.	[רבי יהודה]										!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>	<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ערכין-אין מקדישין	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ור"ש?											▲
גמר קודש קודש מכבשי עצרת, מה להלן בחנם, אף כאן בחנם.	[ר"ש]										◊ !
ורבי יהודה נמי ניליף מכבשי עצרת											ז
דנין קדשי בדק הבית מקדשי בדק הבית, ואין דנין קדשי בדק הבית מקדשי מזבח.											!
ורבי שמעון נמי נילף ממקדיש בית											ז
דנין דבר שמתנה לכהנים מדבר שמתנה לכהנים, ואין דנין דבר שמתנה לכהנים מדבר שאינו מתנה לכהנים.											!
לא נכנסין ולא נותנין וכו'	רבי אלעזר:										■
מ"ט דר"א? אמר קרא: (ויקרא כ"ז) ואם לא יגאל את השדה לא יגאל עוד, ואם מכר את השדה והיה השדה בצאתו ביובל.	רבה:										◊ ■
סכינא חריפא מפסקא קרא?	אביי:										ז
טעמא דרבי אליעזר כדתינא:	אלא אמר אביי:										◊ ■
לא יגאל - יכול לא תהא נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה? ת"ל: עוד, לכמות שהיתה אינה נגאלת, אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה	[דהתינא]										■ ◊
אימת?											▲ ■
אילימא ביובל ראשון											!
אמאי אינה נגאלת? שדה אחוזה נמי הויא											ז ■
אלא פשיטא ביובל שני											!
ולמאן?											▲ ■
אילימא לרבי יהודה ור"ש											!
לכהנים נפקא											ז ■
אלא לאו ר' אליעזר, ושמע מינה טעמא דר' אליעזר מהכא.											!
ותסברא? רבי יהודה ור"ש האי עוד מאי דרשי ביה?											ז ◊
אלא הכא במאי עסקינן - בשדה שיצאה לכהנים והקדישה כהן ואתו בעלים למיפרקה, ס"ד אמינא: לא תיפרוק שתהא לפניו כשדה מקנה, ת"ל: עוד, לכמות שהיתה אינה נגאלת, אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה											!
(ויקרא כ"ז) בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו - יכול יחזור לגזבר שלקחו ממנו? תלמוד לומר: (ויקרא כ"ז) לאשר לו אחוזת הארץ יאמר לאשר לו אחוזת הארץ, מה תלמוד לומר לאשר קנהו מאתו? שדה שיצאת לכהנים ומכרה כהן, והקדישה לוקח וגאלה אחר, יכול תחזור לבעלים הראשונים? ת"ל: לאשר קנהו.	והתינא:										■ !
ואיצטריך לא יגאל ואיצטריכא למיכתב לאשר קנהו, דאי כתב רחמנא לא יגאל, דלא קא הדרה כלל, אבל הכא דקא הדרה תיהודר למרה קמא, כתב רחמנא לאשר קנהו ואי כתב רחמנא לאשר קנהו, דלא קא יהי בעלים דמי, אבל הכא דקא יהי דמי תיקום בידיהו, כתב רחמנא לא יגאל											■ !
ואי כתב רחמנא לא יגאל ולא כתב עוד, הוה אמינא לא תיפרוק כלל, כתב רחמנא עוד, לכמות שהיתה אינה נגאלת, אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה.											■ !
מאי הוי עלה?											▲
אמר קרא: והיה השדה בצאתו ביובל, בצאתו מיד אחר.	רבה:										! ◊

disputants- חולקים statement- מימרא
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review ? קושיא- challenge
 < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment ^ שאלה- question
O מעשה- story ! תירוץ- answer
■ ראייה- proof

מקרא- key:

Talmud Navigator

ערכין-אין מקדישין	מאן דאמר	ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
בעלים ביובל שני כאחר דמו או לא?	איבעיא להו:										▲	◇
(ויקרא כ"ז) לא יגאל - יכול לא תהא נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה? ת"ל: עוד, לכמות שהיתה אינה נגאלת, אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה.	תא שמע:										■	◇
אימת?										▲	!	
אילימא ביובל ראשו										!	!	
אמאי אינה נגאלת? אחוזה נמי הויא										ז	!	
אלא פשיטא ביובל שני										!	!	
ולמאן?										▲	!	
אי לרבי יהודה ורבי שמעון										!	!	
לכהנים נפקא										ז	!	
אלא לאו לרבי אליעזר, ושמע מינה: בעלים ביובל שני כאחר דמו.										!	!	◇
ותסברא? רבי יהודה ורבי שמעון האי עוד מאי דרשי ביה?											ז	◇
אלא הכא במאי עסקינן - בשדה שיצאה לכהנים והקדישה כהן ואתו בעלים למיפקה, ס"ד אמינא: לא תיפרוק שתהא כשדה מקנה, ת"ל: עוד, לכמות שהיתה אינה נגאלת, אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה											!	◇
(ויקרא כ"ז) ישוב השדה לאשר קנהו מאתו - יכול יחזור לגזבר שלקחה הימנו? ת"ל: (ויקרא כ"ז) לאשר לו אחוזת הארץ, מה תלמוד לומר לאשר קנהו? שדה שיצאה לכהנים ומכרה כהן, והקדישה לוקח וגאלה אחר, יכול תחזור לבעלים הראשונים? ת"ל: לאשר קנהו.	והתניא:									■	■	◇
ואיצטריך למיכתב לא יגאל ואיצטריך למיכתב לאשר קנהו, דאי כתב רחמנא לא יגאל, דלא קא הדרא כלל, כתב רחמנא לאשר קנהו ואי כתב רחמנא לאשר קנהו, דלא קיהבי בעלים דמי, אבל הכא דיהבי בעלים דמי דתיקום בדיהו, כתב רחמנא לא יגאל										■		
ואי כתב רחמנא לא יגאל ולא כתב עוד, הוה אמינא לא תיפרוק כלל, כתב רחמנא עוד, לכמות שהיתה אינה נגאלת, אבל נגאלת שתהא לפניו כשדה מקנה.										■		
מאי הוי עלה?											▲	◇
גאלה בעלים ביובל שני, יוצאה לכהנים ביובל.	ת"ש, ר' אליעזר:									◆	■	!
לעולם אין הכהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלנה אחר	רבינא לרב אשי: האנן לא תנן הכי, רבי אליעזר:										ז	◇
בעלים ביובל שני כאחר דמו.	אמר ליה: [רב אשי]										!	
גאלה ביובל שני, אינה יוצאה לכהנים ביובל.	איכא דאמרי, ר' אליעזר:									◆	■	!
אין הכהנים נכנסין לתוכה עד שיגאלנה אחר	רבינא לרב אשי: אף אנן נמי תנינא, ר' אליעזר:										ז	◇
אי ממתני, ה"א: בעלים ביובל שני כאחר דמו, קמ"ל.	אמר ליה: [רב אשי]										!	
הלוקח שדה מאביו ומת אביו ואח"כ הקדישה - הרי היא כשדה אחוזה. הקדישה ואח"כ מת אביו - הרי היא כשדה מקנה, דברי ר"מ	[רבי מאיר]										◆	■
הרי היא כשדה אחוזה, שנאמר: (ויקרא כ"ז) ואם משדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו, שדה שאינה ראויה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שהיא ראויה להיות שדה אחוזה.	רבי יהודה ור"ש:										◆	■
שדה מקנה אינה יוצאה לכהנים ביובל, שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו.											■	
הכהנים והלוים מקדישין לעולם וגואלין לעולם, בין לפני היובל בין לאחר היובל.											■	
מנין ללוקח שדה מאביו והקדישה ואחר כך מת אביו, מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה? ת"ל: (ויקרא כ"ז) ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו, שדה שאינה ראויה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שראויה להיות שדה אחוזה, דברי רבי יהודה ורבי שמעון	תנו רבנן: [רבי יהודה ורבי שמעון]										◆	■

<p>disputants- חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוק-! proof- ראיה-</p>
<p>key- מקרא:</p>	

Talmud Navigator

ערכין-אין מקדישין	מימרא	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מנין ללוקח שדה מאביו ומת אביו ואחר כך הקדישה, מנין שתהא לפניו כשדה אחוזה? ת"ל: ואם משדה מקנתו אשר לא משדה אחוזתו, שדה שאינה שדה אחוזה, יצאת זו שהיא שדה אחוזה.	רבי מאיר:											
לימא בהא קא מיפלגי, דר"מ סבר: קנין פירות כקנין הגוף דמי, ר' יהודה ור"ש סברי: קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי												
בעלמא לר"ש ור"י קנין פירות כקנין הגוף דמי, והכא קרא אשכח ודרוש: לכתוב רחמנא אם משדה מקנתו אשר לא אחוזתו, אי נמי אשר לא שדה אחוזה, מאי משדה? שדה שאינה ראויה להיות שדה אחוזה, יצתה זו שראויה להיות שדה אחוזה.	רב נחמן בר יצחק:											
הכהנים והלויים מקדישין לעולם וכו'.												
בשלמא גואלין אצטריך, לאפוקי מישראל דלא פרקי אלא עד יובל, קא משמע לן דכהנים ולויים גואלין לעולם, אלא מקדישין, מאי איריא כהנים ולויים? אפי' ישראל נמי												
וכי תימא: בשנת היובל עצמה												
הניחא לשמואל דאמר: בשנת היובל עצמה לא קדשה, קמ"ל דכהנים ולויים מקדישין לעולם, אלא לרב מאי איריא כהנים ולויים? אפי' ישראל נמי												
ולטעמיד, בין לפני היובל בין לאחר היובל למה לי? אלא אידי דתנא רישא לפני היובל ולאחר היובל, תנא נמי סיפא בין לאחר היובל בין לפני היובל ואידי דתנא רישא אין מקדישין ולא גואלין, תנא נמי סיפא מקדישין וגואלין.												
הדרן עלך אין מקדישין												

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

ערכין-המקדיש שדהו	מאן דאמר	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
המקדיש את שדהו בשעה שאין היובל, אומר לו פתח אתה ראשון, שהבעלים נותנין חומש, וכל אדם אין נותנין חומש.											■
מעשה באחד שהקדיש שדהו מפני רעתה, אמרו לו פתח אתה ראשון, אמר הרי היא שלי באיסר	[ת"ק]										◆ ■
לא אמר זה באיסר, אלא בביצה, שהקדש נפדה בכסף ובשוה כסף	רבי יוסי:										◆ ■
אמר לו הגעתיך, נמצא מפסיד איסר ושדהו לפניו.											◊ ■
המקדיש שדהו בשעה כו'.											■
אומרין?											⚡
כופין	והתניא:										■ ⚡
מאי אומרין נמי? כופין.											! ◊
ואיבעית אימא: מעיקרא אומרין, אי צאית - צאית, ואי לא - כופין.											! ◊
שהבעלים נותנין חומש וכו'.											■
מאי איריא שהבעלים נותנין חומש? תיפוק ליה דאידי דחביבה עליה, טפי ופריק לה ועוד, מצות גאולה באדון											⚡
חדא ועוד קאמר, חדא, דאידי דחביבה עליה טפי ופריק לה ועוד, מצות גאולה באדון היא ועוד, שהבעלים נותנין חומש כו'.											! ◊
מעשה באחד שהקדיש שדהו וכו'.											■
לימא בהא קמיפלגי, דר"י סבר: שוה כסף ככסף, ורבנן סברי: שוה כסף אינו ככסף, והא ק"ל דשוה כסף ככסף											⚡
דכולי עלמא שוה כסף ככסף, והכא בפודין בדבר שאין בחומשו שוה פרוטה קמיפלגי											!
איסר דאיכא בחומשו שוה פרוטה פרקינן	ת"ק סבר:										◆ ■ ! ◊
כביצה נמי פרקינן.	רבי יוסי סבר:										◆ ■ ! ◊
אמר לו הגעתיך, נמצא מפסיד איסר ושדהו לפניו.											■
סתמא כרבנן.											◊ ■
אמר אחד הרי היא שלי בעשר סלעים ואחד אומר בעשרים ואחד אומר בשלשים ואחד אומר בארבעים ואחד אומר בחמשים, חזר בו של חמשים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של ארבעים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של שלשים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של עשרים - ממשכנין מנכסיו עשר, חזר בו של עשר - מוכרין אותו בשויו, ונפרעין משל עשר את המותר.											■
הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם אומרים בעשרים - הבעלים קודמין, מפני שהם מוסיפין חומש.											■
אמר אחד הרי היא שלי בעשרים ואחת - הבעלים נותנין עשרים ושש											◊ ■
בעשרים וששים - הבעלים נותנין עשרים ושבע											◊ ■
בעשרים ושלוש - הבעלים נותנין עשרים ושמונה											◊ ■
בעשרים וארבע - הבעלים נותנין עשרים ותשע											◊ ■
בעשרים וחמש - הבעלים נותנין שלשים שאין מוסיפין חומש על עלויו של זה.											◊ ■
אמר אחד הרי שלי בעשרים ושש, אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר - הבעלים קודמין, ואם לאו - אומר לו הגעתיך.											◊ ■

Talmud Navigator

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

מאן דאמר	מאן דאמר	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא	מאן דאמר										
לא שנו אלא שכן ארבעים עומד במקומו, אבל אין בן ארבעים עומד במקומו - משלשין ביניהן.	רב חסדא:									◊	
חזר בו של ארבעים - ממשכנין עשר	תנן:									◊	
אמאי? ליתן בר חמשין בהדיה							ז				
דליכא בן חמשים.							!			◊	
חזר בו בן שלשים - ממשכנין מנכסיו עשר										■	
אמאי? וליתן דבן ארבעים בהדיה							ז				
דליכא בן ארבעים.							!				
חזר בו בן עשרים - ממשכנין מנכסיו עשר										■	
אמאי? ליתן דבן שלשים בהדיה							ז				
דליכא בן שלשים.							!				
אי הכי, אימא סיפא:							ז				
חזר בו של עשר - מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר	[סיפא]						■	ז			
ליחב דבן עשרים בהדיה							ז				
וכי תימא, ה"נ דליכא בן עשרים							!				
אי הכי, נפרעין משל עשרה, נפרעין ממנו מיבעי ליה							ז			◊	
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.	אלא אמר רב חסדא:						!			◊	
חזרו כולן כאחד - משלשין ביניהם	תניא נמי הכי:						■	■		◊	
ממשכנין מנכסיו עד עשר	והא אנן תנן:						■	ז		◊	
אלא לאו שמע מינה כדרב חסדא, שמע מינה.							!	■		◊	
איכא דרמי להו מירמא										■	◊
חזר בו של עשר - מוכרין אותה בשויה ונפרעין משל עשר את המותר	תנן:									■	ז
משלשין ביניהם	והתניא:									■	ז
לא קשיא: כאן בבת אחת, כאן בזה אחר זה.	רב חסדא:									!	
הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם בעשרים וכו'.										■	<
למימרא דחומש עדיף										ז	
בעל הבית אומר בסלע ואומר בסלע ואיסר - של סלע ואיסר קודם, מפני שמוסוף על הקרן	ורמינהו:									■	ז
הכא דחומשא רווחא דהקדש הוא - חומש עדיף, התם דחומשא רווחא דבעל הבית - קרנא תיפרוק שפיר, חומשא לא איכפת לן.										!	◊
אמר אחד הרי הוא שלי כו'.										■	◊
בעשרים וחמש - נותנין שלשים										■	<

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מירא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof	■ מקרא-key:
--	-------------

מאן דאמר	מירא	כ	ט	ז	ח	ו	ה	ד	ג	ב	א
ולירו הבעלים: אתא גברא בהריקין								⚡			
דאמור בעלים דינר.								!			
וליתני דינר							⚡				
לא דק.								!			
ולא?							⚡				
אם רצו הבעלים ליתן שלשים ואחד ודינר - בעלים קודמין	והא קתני:						⚡				
דאמור בעלים פרוטה, ולא דק.	אלא אמר רבא:							!		◊	
שאין מוסיפין חומש על עליוו כו'.											◊
לא שנו אלא שלא נישום הקדש בג', אבל נישום הקדש בג' - מוסיפין.	רב חסדא:										◊
מוסיפין	תניא נמי הכי, בית שמאי:							⚡	■	■	◊
אין מוסיפין	בית הלל:							⚡	■	■	◊
היכי דמי?								⋈			
אי לא נישום								!			
מאי טעמא דבית שמאי?							⚡				
אלא דנישום								!			
לימא, רב חסדא דאמר כבית שמאי							⚡				
לעולם דלא נישום, ובית שמאי מחמירי.								!			
אי בעית אימא: לעולם דנישום, ואיפוך, בית שמאי אומרים: אין מוסיף.								!			
וליתניה גבי קולי ב"ש וחומרי בית הלל							⚡				
אלא לעולם דלא נישום, וב"ש מחמירי.								!		◊	
אמר אחד הרי הוא שלי בעשרים ושש כו'.											◊
רצו אין, לא רצו לא, דאמרי: אתא גברא בהריקין.											◊
ודינר מאי עבדתיה?								⚡			
ה"ק: אם רצו בעלים מעיקרא ליתן חשבון המגיע לאחד ושלישים ודינר היכי דמי? דאמור בעשרים ואחד - הבעלים קודמין, ואם לאו - אומר לו הגעתך.	רב ששת:							!		◊	